

ფასი 10 კპ.

№ 7 (242)

წელიწადი მეშვიდე
16 თებერვალი
1930 წ.

ათიანი
კორეატივიზაცია

„კაკალ გულში“

„წითელი“ კულაკი

— კარგი რამეა ეს კოლექტივიზაცია, მაგრამ ჩვენს სოფელში, ვეჭვობ, რომ გატარდეს,—სოჭეა სოფ. კვინწარის საბჭოს თავმჯდომარის მოადგილე კვინწარიძემ, რომელიც თავმჯდომარის მოვალეობასაც ასრულებდა, რადგან თავმჯდომარე კოლმეურნეობათა ხელმძღვანელების კურსებზე იყო მივლინებული ქალაქში.

— არა, შეიძლება სხვაგან გატარდეს, მაგრამ ამ ჩვენს სოფელს რალაც სპეციფიური, თავისებური პირობები ახასიათებს; ყველას შემოლობილი აქვს და კოლექტივის გულისთვის ღობეს ხომ ვერ გავარღვევთ..

სოფლის კომკავშირელები დიდ ფაციფუცში იყვნენ: ისინი, ლარბ-ლატაკებთან და საშუალო გლეხებთან ერთად, კრებას კრებაზე ატარებდნენ კოლექტივიზაციის შესახებ.

თავმჯდომარის მოადგილე კვინწარიძე იშვიათად გამოვიდოდა კრებაზე და თუ რამეს იტყოდა, ისიც „სპეციფიურ“ და „განსაკუთრებულ“ პირობების შესახებ.

— იცოცხლებოთ თქვენც და მეც, ეს თავისებური პირობები რომ არ გვიშლიდეს, ჩვენ კოლექტივიზაციას გავატარებთ... მაგრამ რა გინდა ქნა, პირობები? ყველას მისთვის აქვს სახლ-კარი და ეზო-მიდამო, ეზოში ხომ არ შეეკრები მოსახლე კაცს და თითონ არ გადმოვა, რომც გადმოვიდეს, ვის ეზოში უნდა შევიდეს, ყველას შეღობილი აქვს...

ტყუოდა კვინწარიძე: შეღობილობით კოლექტივიზაციას ხელი არ შეეშლება, ეს ყველამ იცის. მართალია, ღობე და ზღუდე აბრკოლებს მიწის განსაზოგადობას, მაგრამ არსებობს ერთი საუკეთესო საშუალება ამ დაბრკოლების მოსასპობათ: ეს არის ღობის აღება საცხებიით. ასე იქცევიან ყველგან, სადაც კოლექტივიზაციას ატარებენ.

მაგრამ საჭმე იმაშია, რომ თვით კვინწარიძეს ეზო შემოლობილი ჰქონდა ახლად ნაყიდი ეკლიანი მავთულით და ხომ ყველამ იცის, რომ ასეთი ზღუდის აღება ისეთ „კოლექტივისტსაც“ გაუჭირდა, როგორც არის სოფ. კვინწარის საბჭოს თავმჯდომარის მოადგილე, პარტიკან-ლიდატი კვინწარიძე.

სხვათა შორის, იმასაც ამბობენ, რომ კვინწარაძე რალაც შემთხვევით გადაურჩა პარტყმენდას, როგორც კულაკების მფარველი.

რალაი კულაკებზე ჩამოვარდა ლაპარაკი, ვთქვით ისიც, თუ როგორ უყურებს კვინწარიძე კულაკობას.

— სად? ჩვენს სოფელში კულაკი? აჰ! არ შეგქამოთ ჭირმა, აქ კულაკს რა უნდა: ხუთი-ექვსი ზელმომობარი გლეხია, მართალია, თითო-ორილა მოჯამაგირეებიც ყავთ, მაგრამ რა ქნან, საქონელი ყავთ, მიწები და ადგილ-მამული, მარტო ხომ ვერ მოუვლიან!.. არ ვიცი, ძალიან ვაკვირდებით, აგრამ კულაკობა ამ ჩვენს სოფელში არავისთვის შემინჩნევია..

რას შეამჩნევდა კვინწარიძე. სად ეცალა სხვისი ჭონების შესამჩნევად, როცა თავისას ვერ უთავდებოდა: ხარ-კამეჩი, ძროხები, ცხენი, ცხვარი, ღორები და გაშენებული მიდამო, — ეს ყველაფერი თავმჯდომარის მოადგილის საკუთრებას შეადგენდა.

იმ სოფელში თვითკრიტიკა ცოტა ჩახშული იყო, თორემ, შეიძლებოდა კვინწარიძისთვის პირში თქმა, რომ იგი თვითონ არის მამალი კულაკი.

მაგრამ კრიტიკის ასე გაშლა არ იყო მოადგილის პოლიტიკა.

• ვინმე უნდა გავასახლო, თორემ შემარჯვენებობას

დამწამებენ, — სოჭეა მან ბოლოს და საერთო კრებაზე შეიტანა წინადადება სოფლიდან გაესახლებით ყოფილი მნათე, რომელმაც, ეკლესიის გაუქმების გამო, მართალია, თავი დაანება მნათეობას, მაგრამ ყოფილი მნათე ხომ მაინც იყო!

— აი, ამხანაგებო, ეს რელიგიის მსახური, ჩვენი ტყავის მძრობელი და სოფლის წურბელა... ეს გავასახლოთ და სოფელიც გაჯანსაღდება.—წარმოსთქვა მან. მნათეს სული გასძვრა შიშით, მაგრამ...

— რას ერჩით მაგ ლატაკს როდის ქადაგობდა, ან როდის სწირავდა, შენ თითონ დიაკვნათ არ აუყვ მეორე მახრაში?—მოესმა კვინწარიძეს ხმა და ყველა აჩოჩქოლდა. კვინწარიძე გაფითრდა. იგი ამ სოფელში სხვა რაიონიდან იყო ჩამოსახლებული და მისი წარსულს მცოდნე არავინ ეგულებოდა.

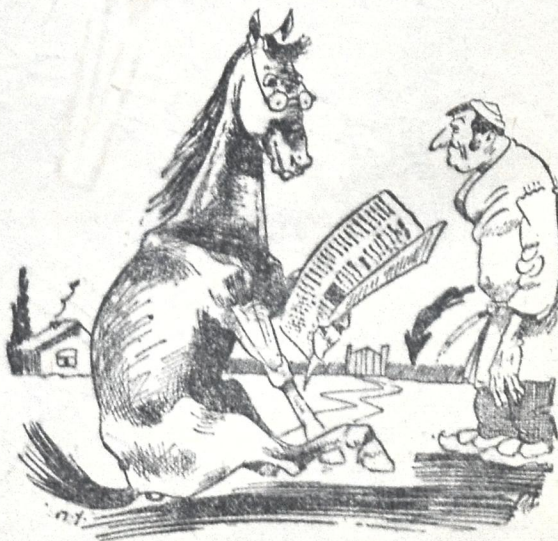
თავმჯდომარის ჩამოსვლამ (ორიოდე დღას შემდეგ) დააჩქარა კვინწარიძის ბედის შებრუნება. იძიეს, იკვლია, ამოწმეს და გამოააშკარავეს, რომ კვინწარიძე მატმანებულია როგორც პარტიკანზე, ისე საბჭოზე; რომ კვინწარიძე გაწითელ-გაკულაკებულია მოადგილეობას დროს და მქედრო კავშირი აქვს კულაკებთან.

ამას შემდეგ, რალა საკვირველია, რომ კვინწარიძე, ეს „წითელი“ კულაკი გაასახლეს სხენებული სოფლიდან, რომელიც უკვე გადაგადა მთლიან კოლექტივიზაციაზე.

ლახვარი.

სამართლიანი საყვედური

ცხენისაშენმა სახლვარგარეთიდან გამოიწერა ინგლისური ჯიშის ცხენები, რომლებიც ადვალობრივ პირობებთან შედარებით უვარგისებია. ცხენებს კვებავენ რძით, შაქრით და სხვა ფუფუნებითი საკვებით.

ცხენი (გლეხს):—შენ კი აქ თიფანს ვერ იმე ბავ და დილიდან საღამომდე მამუშავებ.

შემწვეულია, რომ ზოგ ერთ დაწესებულებაში განუწყვეტელი საწარმოო კვირაზე გადასვლის შემდეგ გაბიუროკრატული თანამშრომლები განგებ აქიანურებენ საქმეს.

— **განუწყვეტელი** საწარმოო კვირაზე გადასვლამ განახლება უნდა შემოიტანოს ჩვენს დაწესებულებაში. ბიუროკრატის ნაშთები, თუ კი ასეთი კვლავ დარჩენილა ჩვენს დაწესებულებაში, სამდამოთ უნდა აღმოვხვრას. სიზარმაცისა და სამუშაო საათების გაცდენას ბოლო უნდა მოვლავს.— ასე დაასრულა თავისი სიტყვა გამგებ მოსამსახურეთა კრებაზე.

— **გიორგი**, განუწყვეტელ საწარმოო კვირაზე გადასვლის გამო, დასასვენებელ დღეების ცხრილი გააკარი თვალსაჩინო ადგილას.— უთხრა გამგებ საქმეთა - მმართველს და ცხრილი გადასცა.

კვლეულზე გაკრულ ცხრილთან თანამშრომლებმა თავი მოიყარეს.

- მე კვირას მერჩია!
- მე სამშაბათს მინდოდა!
- მე ხუთშაბათს!— საყვედურობდენ თანამშრომლები.

გამორკვეა, რომ ყველას გემოვნების-და მიხედვით ცხრილი არ იყო შედგენილი. საჭირო შეიქნა ხელახალი ცხრილის შედგენა, რასაც გამგებ და საქმეთა - მმართველმა მთელი დღე მოანდოშეს.

ხიხილეს საერთო კრებაზე. ცხრილის საკითხმა მიიღო პერმამენტარული ხასიათი. საწარმოებდა დღეების გათვლა - გადმოცვლა, ახალ-ახალი ცხრილის შედგენა. ცხრილთან კვლავ შეჯგუფება, შეხლა - შემოხლა და კამათი. ბოლოს ადგილკომის ჩარევის შემდეგ, როგორც იქნა,

— **ამხანაგო**, საქმეთა-მმართველი თქვენა ხართ?— შეეკითხა საქმეთა-მმართველს ჭალარა კაცი, რომელსაც ხელში რაღაც ქაღალდი ეჭირა.

— დიას, მე ვახლავარ!— უპასუხა საქმეთა-მმართველმა.

— ნახეთ ეს თხოვნა, და რაც შეიძლება მალე გამისტუმრეთ, ქარხანაში მიგვიანდება.

საქმეთა-მმართველმა თხოვნა გადაიკითხა და მთხოვნელს შრილობიანათ უთხრა:

— ამხანაგო, დღეს ვამგეს დასასვენებელი დღე აქვს. თხოვნაზე საჭიროა მისი რეზოლიუცია. დავგიტოვებთ, მობრძანდით ხვალ და მზათ დაგახიერებთ.

ჭალარამ მადლობა გადაუხადა და წავიდა.

მმორკმ დღეს ჭალარა კაცი შევიდა ხსენებულ დაწესებულებაში და და საქმეთა- მმართველის მაგიდისთან გაეჩანა, მაგრამ საქმეთა-მმართველი...

აი მიწეზი

ველი იქ არ დახვდა. ბევრი ძიების შემდეგ, მას ვახუცხადეს, რომ — საქმეთა - მმართველს დღეს დასასვენებელი დღე აქვსო.

— ჩემი თხოვნა? — თქვენი თხოვნა მისი მაგიდის უჯრაშია ჩაკეტილი და წვალაძღვ არაფერი გაეწყობა.

მისამე, დღეს კვლავ გამოცხადდა ჭალარა კაცი ხსენებულ დაწესებულებაში და საქმეთა-მმართველს წინ აეტუხა.

— ჰო, მართლა, გუშინ მე დასასვენების დღე მქონდა, ეხლავე, ეხლავე... ჟორა, გამგის რეზოლიუციის მიხედვით ამ კაცს ვაუკეთე მიმართვა და მიეცი!— და თხოვნა გადაეცა საქმის - მმართველს.

საქმის - მმართველმა თხოვნას ახელ-დახვდა, გადააბრუნა, გადმოაბრუნა, და საქმე დროსა და ლოობის გასვლის შემდეგ, ვაუკეთა წარწერა, ადგა და თხოვნა მემანქანის მაგიდაზე დასდო; ჭალარა კაცს კი ასე უთხრა:

— შემოიარეთ, ამხანაგო, ხვალ და მიიღებთ.

— რაოი რატომ ხვალ? დღეს არ ვაკეთებდა თუ?— ვაცხარდა ჭალარა კაცი.

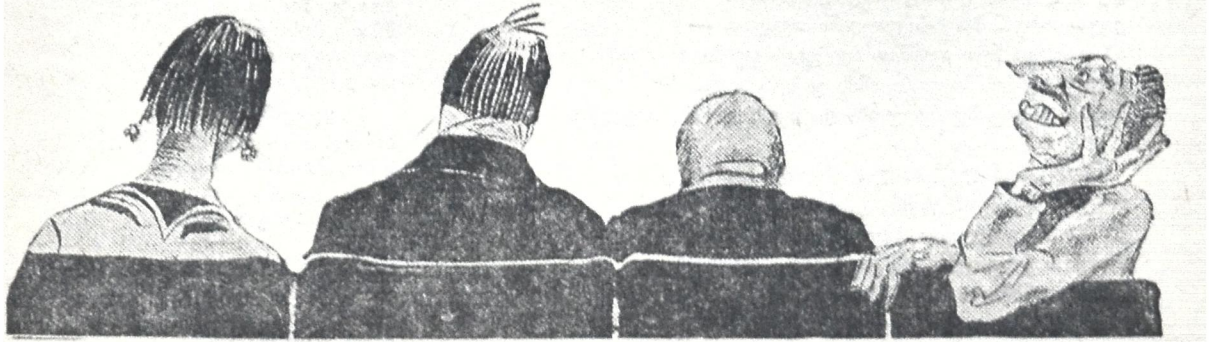
— დღეს არ ვაკეთებდა. მიმართვა დასაბეჭდი. მემანქანე ქალი დღეს აქ არ არის, დასასვენებელი დღე აქვს და ისვენებს.

მადარა კაცი დღესაც იქ იყო და ასეთი პასუხით გამოისტუმრეს:

— თქვენი ქაღალდი დაბეჭდილია, მაგრამ საჭიროა მისი რეგისტრაციაში გატარება, რეგისტრატორი კი დღეს ისვენებს, შემოიარეთ ხვალ.

ენახათ ხვალ ელირება თუ არა ჭალარა კაცი თავისი ქაღალდის მიღებას.

ტოქსინი.

— რა კარგია ჭიანური?! საქმის ვაკიანურებაც მითომ მიყვარს მე, რომ ჭიანურს მაგონებს!

„ხათრისთვის“

მე ვახლავართ კოოპერატივში ნოჭრად.

აფსუს ბიჭო იასონა, ცოდვა არაა შენ ნოჭრად იყო? პირველი გილდის კუპეტი ვიყავი.

ამას წინეთ რალაცა 100 წყვილი კალოში მომივიდა და ბედი ვიწყველე იმის განაწილებაზე, რა ვჭია, ხათრს ყველაფერი შეუძლია.

60 წყვილი მართლაც საპატივცემო პირებისათვის გადავდევი. ერთი კომპლექტი, ანუ 7 წყვილი კალოში, გადავდე გამგისათვის. სამი კომპლექტი, ანუ 23 წყვილი — გამგეობის წევრებისა და მათი ოჯახში მყოფთათვის (ხომ გავგონიათ: კარგი ქენი გზას დადევ, გაიარე წინ დაგზავდებო). 10 წყვილი — მემანქანე ქალებისათვის (აქ უკვე მთავარი როლი ესტეტიკაში ითამაშა. ისეთი ლამაზები არიან, ისეთი, რომ ჩამოდნები ადამიანი, როგორც ვაჭარი ოცხელი ჩამოდნა ქუთაისში). 4 წყვილი — კულტმუშაკისათვის. ერთი წყვილი ჩვენს მოლარე ლიზას. (ისე ნაბავეს თვალებს, როგორც ხეთის შშობელი მარიამი იოსებ ხუროსთან არსიყობის დროს).

ახლა, ხომ გავგონია: — ჯერ თავო და თავო, მერე ცოლო და შვილოო. მეც ასე მოვიქეცი: ჩემი თავისთვის — 2 წყვილი გადავდე; ცოლისა და შვილისათვის — ოთხი.

არც სახვითო წეროლის დოგმატი დამავეიწყდა: შეიყვარე მოყვასი შენი, ვითარცა თავი თვისიო. მეც მოყვრებზე — 10 წყვილი გადავდე.

ჰო, და ასე, ჩემო ძმაო. ხათრს ყველაფერი შეუძლია.

გათენდა დილა. იმისანა დილა გაუთენდა შენ მტერს. არის ოჩერედი და ჯიკა-ჯიკავი, მარა რას იტყვი. სინდის გეფიციები ქუთაისის საბჭოთა მერე აფთიაქი მომაგონდა.

გამახსენდა ჩემები. ვიფიქრე, მათთვის რომ კალოშები წინა დღით არ გადამედო. ხომ ასეთ ყოფაში იქნებოდენ — მეთქი, და ორი კაკლის ხელა ობოლი ცრემლები გადმოგორდენ ამ ქინძის-თავის ოდენა თვალეზიდან.

გავალე კარები, შეიქნა ყვირილი, კივილი, ჯღაღილი, ხრიალი, გრიალი, გინება.

გადაწყობილ 60 წყვილ კალოშს ქე სძინავს არხინად აგერ ყუთში.

ავილე ის 40 წყვილი კალოში და ვინც შეშვედა დაუროგე. სულ ოთხ-ოთხი მანეთი მომცეს. ხუროდის მისაცემათ ვის ეცალა, თვარა მაგას არ ვიკადრებდი, არ მოგიკედეს ბიქტორა გოცაძე.

— კონჩილა! — გამოვაქხადე. ხალხი უფრო ახმაურდა.

არ გასულა 10 წამი და ვილაცა დიდი კაცი მოდის და წინ კომსომოლა მოჰყვობა.

გაჩხრიკეს კოოპერატივი.

მონახეს გადანახული კალოშები. პატრონების სახელი და გვარი სათითაოდ შიგ იწყო.

მსკანჩეს და ამომაყოფიეს თავი ვირის აბანოში.

ესაა ადამიანობა?

მე კი მიგზიო — რატომ დამიჭირეს, მარა რას იზამ!

„შხილნისკი ბომბ“.

ორი გმირი

ბორჯომი

პირველია ილუშა აქ ყველასგან „ცნობილი“ გვარად წითელაშვილი, კაცი მართლა ცოდვილი. ობლიგაციების ფულს ღდინი გააცალაო, ჟურნალ-გაზეთებისაც მიაცალა თანაო. ქალთ ორგანიზაციას დაუყენა თვალაო, — იმათ ოცდა ხუთ თუმნით ბევრჯერ ღდინო დალია. კიდევ აღძრეს საკითხი იმის დაჭერაზედა, მაგრამ ვილაც მფარველობს და ხელს უსვამს თავზედა.

მეორე ხომ ლექსთა ლალაშვილი გვარადა, ილუშას რომ ამშვენებს, გახდომია „პარადა“. ქარხანაში გაფლანგა კარგა ბლომად ფულიო, (რა ქნას ქეიფი უყვარს ვაჟკა(კური, ძმურია) მანაც გაანაწილა ქალებისა ფარაო, თითქმის ათი თუმანი ჯიბეს ჩაიყარაო.

ბარაკოლი.

ფოთელი პაჭკაბი

ცნება ხაუხუთხაგის კიოსკოთან

პირველი ვაჭარი:

ხელ ტორგში მიყიდიან რაც გადამრჩა ყველაფერს და ეს მდგომარეობა სულ მიფუჭებს სისხლს და ფერს.

—:—
ოკინთე მანახა ნერავ ამ გუთებაზე, ვამღერებდი ვაჭრების და ჰემს გახუთებაზე.

—:—
გულო გამზიარული, ტირილით რა გამოვა, გავკოტრიდი და ეს არის, აწ უარესი რა მოვა.

მეორე ვაჭარი:

მეც, ერკუს, ირეკ, ჩორს, ვინ სთქვა რომ ეს ასე სჯობს.. დღეს ვაჭრების გაკოტრება არ შეადგენს ზღაპარს, ქორს...

—:—
კალისტრატე, მოდი ახლო, რად დამდხარხარ ასე შორს, სამძიმარი გულის კვნესით უნდა უთხრათ სწორმა სწორს.

—:—
ვაი ჩვენი ცოდვის ბრალი, წარმოვადგენთ ციკხალ მძორს ამისთანა სიციხსლე ყვავს ქონდეს და გინდა ქორს.

მესამე ვაჭარი:

მეც თქვენ დღეში ვარ, ძმებო, მეც ამიკოეს ნაბადი, რა უდროო დროს დავეჩი ამ ქვეყნად დანაბადი?

—:—
გასული წლის ნალოგებს ათასობით გვათვლიან, გულის სევდა - ვარამი, ნეტავ თუ გადივლიან?..

მეოთხე ვაჭარი:

დაკვრით წესით მოგვდგენ და ავიაკალის ქონია... მინდა სადმე გავიქციე, თუ მოვნახე ფონია.

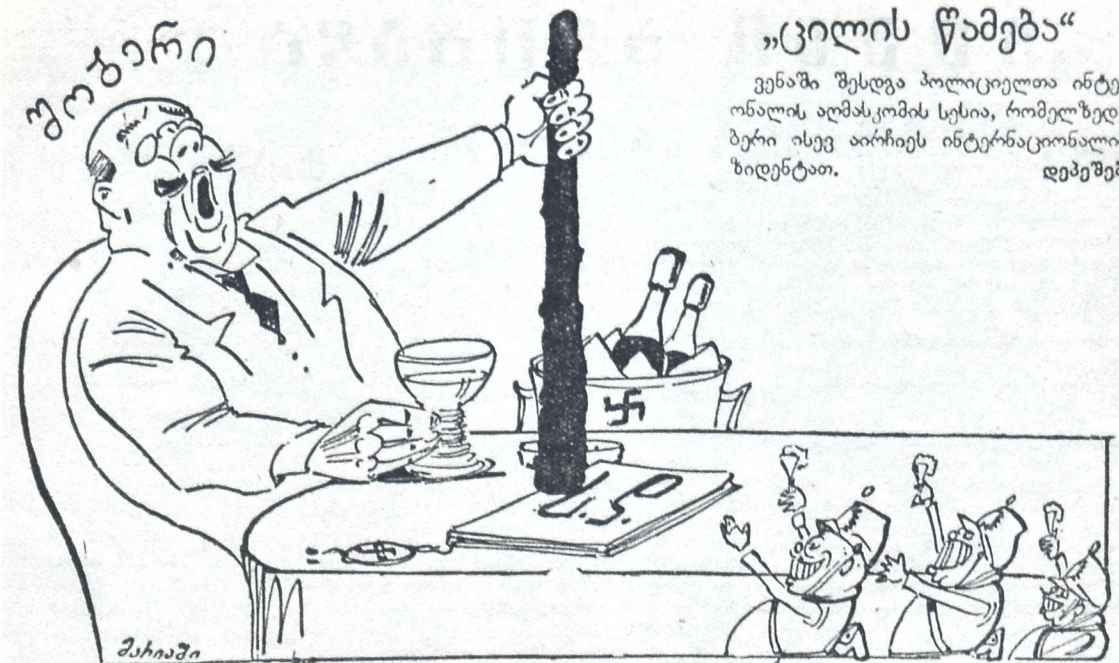
—:—
ჩოთქი, მეტრი, დახლი; ფული.. მწარე მოსაგონია, ვაი, თავი ოხერო, რა დროება გქონია!

ყველანი ერთხმად:

ხარჯთ ამკრეფმა ინსპექტორმ წელს მართლა გავაცულო, ჩვენი სული წაილო ისე მაგრად გავგწურა.

—:—
ვაი ჩვენო დახლო და, ვაი ჩვენი დუქანო. კიბოსავით მივდივართ ეხლა უკან-უკანო.

ძველი ბელასიაი.

„ცილის წამება“

ვენაში შესდგა პოლიციელთა ინტერნაციონალის აღმასკომის სესია, რომელზედაც შობარი ისევ აირჩიეს ინტერნაციონალის პრეზიდენტათ.

დებეშებიან.

შობარი (ავსტრიის პრემიერი, სოც.-დემოკრატი): — შინ სთჰვა, რომ ჩვენ, სოციალ-დემოკრატები ვინაღმადგი ვართ ინბანსაციონალის... კოლიციელთა ინბანსაციონალის.

„პინტილექტა“

ყველგან ამას გავიძახით — „პიატილექტა. პიატილექტა“-ო, — მაგრამ თუ გულწრფელად და რიგიანად ხარ მოვექეცით ი პიატილექტასა, ის გამოვა, რომა ზოგიერთები, აი, გაზღინძებულეები და თხლეშიაშვილები რომ არიან, ი პიატილექტასა დეცატიპიატილექტად გადაგვიქცევენ.

ამას წინადა ერთ დირექტორს შეეკითხნენ:
— რა ქენით თქვე ი ტრესტის ქარხნები ახალ მანქანებზედ გადაიყვანეთ თუ არაო?

აღარ იკითხავთ რა უპასუხა: ამის გავონებაზედა ერთი ისე გაიზმორა, თითქოს ნამძინარევი კამეჩი იყოსო, მერე კი ისე გაიკიმა და გამალდა, რომა ნამდვილად ზაგესის ტოლბა გეგონებოდათ. მერე კი მთვრალი ინდაურით წაილულულა: ტოროპიტ სპისლა ნიეტ, ვპერედი მოზრძანდა, რომა, როგორც პარახოდი ისე ექანებოდა აქეთ-იქით... ეპეი, მისდგა და მისდგა ი ხალხსა, ჯერა ყულიერი გამოლანძა, მერე რეგისტრატორი, სეკლეტარი, დელაეოდი, ჩეთაეოდი, ბულალტერი. მაგრამ შევიდა თუ არა თავის კაბინეტშია, იქვე ახლოს თავის მაშინისტყას მოჰკრა თვალი და რაზემეიცა გუნებაც და ნასტრაენიაც მაშინვე შესცვალა.

აი, თქვენი ჭირიმი, ამისთანები კიდევ ბევრი გეყავს ი ჩვენ ვეჩრეულენიაშია... სხედან ი ბაბუშკას გვრიტები და აბრკოლებენ ჩვენ პიატილექტასა, მაგრამ მუშის მარჯვენასა ეერავინ დააბრკოლებს. რას არ შეგვიქმნის იმ მუშის მარჯვენა. ეს ვოლხეოსტროი, დნეპროსტროი, შატურის, ზაგესი, რიონგესი, აბეესი და პიატილექტის მოალატეებს შიგ ცხვირში დიდი სადგისო.

პია ვასო.

ჯ უ მ ა თ ი

გმადლობ, ბუნებაე, რომ ხშირად მზეა, და ეს ზამთარი არა გავს ძველსა. თორემ აქ გავლა ვის შეუძლია, ვის ნახავ გზებზე მშრალად გამწვლელსა! აქ ბაზრის გასწვრივ ღელავს ტალახი, პალიასტომის მოგავს ნაპირებს, სადღურთან კაცი ვერ მივა ახლოს, — (ნეტავ გიორგი რაღას აპირებს?!)

გივის, რწმუნებულს ლანჩხუთის ბანკის, (ვამზობ—რომელიც ყიდულობს კუნძებს) მას ეაჭრობაში არა აქვს მანკი, მაგრამ ჩვენს გზებს-კი მეტად აფუჭებს. ეეება ხეებს აგორებს, ათრეეს, შუა ბაზარში და სტოვეებს გზაზე. ვინაც დაიმტვრეს, არავის ხათრებს, ურმით თუ ცხენით, არა სწუხს მაზე. და ეს ბაზარი ასე დაიპყრო ტალახით, უნძით მსხალის და ნიგვისი, — ამას რომ სჩადის, თუ ფიქრობს ამ დროს ის შეკეთებას ნეტავი ამ გზის?

აღმასკომს ჩემად ესურს ეუთხრა ყურში მე საიდუმლო ერთი ამბავი, (და თუ გამოგეს, როგორც წარსულში, მაშინ ამ თქმასაც წაიღებს ზევი): აქ აგორებენ კამათელს ხშირად, ზოგიერთ დუქნის ოთახში უკან. და უნდა დასცეთ ისე თავზარი, არ განმეორდეს იგი მას ოიან.

ჩახუნდარიძე.

რ ვ ე ნ ი ბ რ ი ბ ა რ ა

კოლექტივიზაციის უკონსილან

რამდენიმე დღეა გარე კახეთის კოლექტივიზაციის რაიონში იარე. მუხროვანიდან ხაშმისკენ შარა გზით მივდიოდით. უცბათ ვილაქამ კინაღამ გამკვლიტა. გავიხედე და, ორი კაცი გარბოდა. უკან უშველებელი „დესტი“ ავიკრათ/ წარწერა ძლივს გავარჩიე: კულაკები ჩოლოყაყელი და-დიანნი.

თურმე გვინებენ გაუფრენიათ სოფელ ხაშმისთან.

— გაუდაბამდის გზა გქონიათ-თქო—მივკვადირე მეც.

სოფ. ხაშმი, ჩვენ გრივად რუბორი გუკეთებია პირზე და ისე იტყობენ მოსხენებას კოლექტივიზაცია შესახებ.

აქ კარგათ არის საქმე-თქვა, გავიფიქრე და...

გადავდივარ სოფ. ნინოწმინდაში—მკითხავ ქალს—ლიუსკა ამირხანოვას გაუშლია კარტი და უჩივებს გლუხს ანდრია ყორღანაშვილს:

— დაჯალი შენი ჭრელა ხარი „ბეზვარა“, მისი სისხლი წაისვი ტყივან ფეხზე და მორჩები.

ხაგარეჯოში მივდივარ. შენსვეთი ანდრიას-ტახოზე გადავდივარ. მას ლიუსკას

„ეზრდებიან“

— მიანც არ გეძღვევენ საშველს, მოდი კოლექტივი დავაარსოთ, — სიტყვის წაღვერის 16 კულაკმა და ბორჯომის აღმასკომში კულაკური განცხადება შეიტანეს მათთვის კოლექტივის დაარსების შესახებ.

აღმასკომმა ახელ-დახელა განმცხადებლებს და გამოიცნო ჩაკულაკებულის ხალხი.

— ამათ რომ კოლექტივი დავუარ-

ჩივით „ბერზვარა“ დაუკლფეს, სისხლში ამოსერილა, მაგრამ ფეხი მაინც სტკივა.

პროსპექტზე ჩავიარე. ერთ ყოფილ სამიკიტროში მანქანების სხაურობა მომესმა.

შევიქცური. ბიჭოს, საკვირველება. იბეჭდეაბ გახუთი „მუშა“ გარე-კახეთის მთლიან კოლექტივიზაციის რაიონში.

გავისტდე. უშანგი (გახუთ „მუშა“-ს კენტარის გამგე) აქ ყოფილა.

მაგრამ არ მომეწონა მისი ნახევა, ფერი წასვლოდა და ყოველ წუთში თითო შიკარძეს ყლაავდა.

— რა ხყო, რა მოხდა?

— არაფერი, ზენზინი გეჭონდა საბეჭდ ასოებს გასაშენდათ. უშანგის წყალი ზგონებითა და გადაუკრავს.—მითხრეს სიცილით.

— თომამ მიჭო საგარეჯოს წყალი, რა ვიცოდი თუ ზენზინი იყო ამ ზოთლში!— ამბობს უშანგი და თან რძეს ყლაავს.

— უშანგი ფერს ახლოს არ გაეკარო, თორემ აფეთქდები—ახელებს მას თომამ.

გადავწყვიტე აქ დარჩენა.

სანამ საგარეჯოს თემსაბჭოს თავმჯდომარე ვანო გელაშვილს არ განვაბიუროკრატებ და არ მოვიარეულვებ, მინაძდე აქ ვიქნები

სინდიოვალა.

სოციალიზმს

სო, ეს ხომ კულაკური კოლექტივი იქნება,—სიტყვა მან.

არა, ჩვენ შევიზრდებით სოციალიზმს... კითხვით მემარჯვენებს... ახოჩქოლდენ კულაკები, მაგრამ არ გავუდიათ.

იტორეთ მემარჯვენებო! „საწყალ“ კულაკებს არ ანებებენ „სოციალიზმში“ შეზრდას“.

შეზრდილი.

მოსალოდნელია გავი-ხვა

ბოლდადში და სხვა მის ახლო მდებარე რაიონში მოსალოდნელია ხაოკამეჩის და ციენების გავიცვა.

გაფიცვის მიზეზათ ასახელებენ ორ გარემოებას: ერთი რომ მუშა-საქონელს სწყყინს, მას რომ გვერდს უხვევენ და ტრაქტორებს დააქენებენ, ხოლო მეორე მხრივ, მუშა-საქონლი-

სათვის საყვები არ არის მომარაგებუ-ლი.

როგორც ადგილობრივ ამბობენ, ეს უკანასკნელი მიზეზი უმთავრესი უნდა იყოს.

ტაბიკი.

დ ე დ ის ვ ე რ ი ლ ი

სოფ. ნიკორწმინდა (რაკა)

შვილო იასონ! მივიღე შენი წერილი.

შვილო, რო, იწერები, გენაცვალოს შენი დედა, რო ი ნოჭარი გიორგი ნებუნიშვილი გაისტუმბოვო, რითა უნდა გავისტუმბოვო, შვილო, როცა იმ ხუთ თუმანში კიარ შიილო შენი გამოგზავნილი ასი მანეთი. მაინც და მაინც ხუთმეტო თუმანი მიინდაო. მე კო, შვილო, ქვე საიდან გავისტუმბრებდი, როცა ერთი ფურგახეირტილი კაპიჯიანი არ მიგდია ჯიბეში. აღმასკომის მდივან ივლიანესაც ბევრი ვეხვეწე, რო მიგლებინებინა ი ასი მანეთი, შარა ყურციც არ გააპარტყუნა. აჭიო და მღვდელათ

რო ვიყავიო, მეც აგრე ვშეგბოდიო, მაგრამ სხვა კი ვერავინ მიშლიდაო.

ჰო, და ისე შვილო, ქვე როდი მიიღო ხუთმეტზე ნაკლები. იმას პალეშაც ქვე გეტყოდა, თუ როგორ გამლანძაო. რა ვიცი, შვილო, იასონ, ამგენისგან მე ვერაფერი გავიგე, ე პარტიულეობი სოლ იმას იძახიან, რომ კულაკობა და მეფახშეობა უნდა მოისპოსო და ი ჩვენი ნოჭარი კი როცა პარტიული გახსა, მაშინ დეიწყო მეფახშეობა და მაინც არასფერს ეუბნებთან.

სხვა, შვილო, ი როლაც მოწმობას რომ შწერილი გამომიგზავნეო, თავმანდაო კიე მიძღვოდა, მკრა მდივანმა არ დაუკერა (მე ვერ გავიგე,

შვილო, თუ რომელია თავმჯდომარე). მე კო, როგორც ნიკოლოზის დროს დიაკონი ვიყავ, შენშეეკების დროს მღვდლათ დამაწინაურესო (დაწინაურება მაშინაც ქვე ყოფილა) და ბოლშევიკების დროს მდივანი ვარო; მე ოკეთ ვიცი შენზეო. ესლა რა გვაკლია, საქმის გაჭინაურებას უნდა ვებრძოლოთო, და გაზაფხულზე მოდიო, მანსშოო.

ახლა, შვილო, წერილი მალმალე გამოგზავნე, მაგრამ სანდო კაცს გამოატანე, თვარა ფოშტით რო გამოგზავნო, ფოშტის გამგე ნიკალა ქვე ხსნის წერილებს და... ახლა მშვიდობით, შვილო იასონ.

გწერს შენი დედა ილიო.

გ ა ზ ა რ ზ ე კ ა ხ ე თ უ ი

— რაო! გირვანჯა ერბო ათი შაური? აკი ამ რამდენიმე დღის წინედ გირვანჯა ერბოს სამ მანეთად ჰყიდი? კულბაქი:— მაშინ არც კოლექტივები იყო... ეხლა სხვა დროა...

უ კ ვ ი რ ს ტ რ მ ს ტ ს

ქიათურის მარგანეცის ტრესტს უკვირს, რომ ამ ბოლო დროს შრომის ნაყოფიერება აგრე რიგათ ვერ მიდის წინ.

ეს უკვირს, მაგრამ ის კი არ უკვირს, რომ ზოგიერთ მაღაროში, სადაც 100 კაცის ადგილია, ხშირად 200 კაცი მუშაობს და ისინი ერთმანეთს ხილს უშლიან, მიხმარების ნაცვლად.

ტრესტს ისიც უკვირს, რომ ხშირია სამუშაოზე გვიან მისვლის შემთხვევა.

ეს უკვირს, მაგრამ ის სრულებით არ აკვირებს, რომ მუშებს ქიათურაში ბინა არ აქვთ, იძულებული არიან ახლხო - მახლო (და ხშირად ძალიან შორსაც) სოფლებში იცხოვრონ ია სამუშაოზე მოსვლამდე 6-8 და 10 კილომეტრი გაიარონ.

ტრესტს არც ის მაინცა ნორმალურად, რომ მუშები გარე სამუშაოებზე ხეირიანად ვერ მუშაობენ და, რომ მათი შრომა არც ისე ნაყოფიერია.

ეს მართალია, მაგრამ ტრესტს ის

რატომ მაინცა საღ მოვლენათ, რომ იმავე გარე სამუშაოებზე მუშები უსპეცტანსაცმელთ — უჩეჭოთ, უხელთათმანოდ და უწამოსასხამოდ მუშაობენ?

ტრესტს უკვირს, რომ მუშები სხივიან ანტისანიტარულ მდგომარეობაზე.

ეს მართალია, მაგრამ არც ისაა ტყიული, რომ ქიათურის აბანოების ნახევარი არ მუშაობს, ხოლო მომქმედ აბანოებში წყალი ისევე ცხელია, როგორც თუნდაც მდინარე ყვირილაში.

უკვირს ტრესტს, რომ ქიათურაში მუშეთაობის სავაჭრო წერტილების წინ გაუთავებელი რიგებია და მუშები სამუშაოს ცდებიან ამ რიგების გამო.

ის რატომ აღარ უკვირს ტრესტს, რომ 9.000 მუშისთვის მხოლოდ რამდენიმე კოვპ. სავაჭროა გახსნილი უკვირს ტრესტს...

შეიძლება ტრესტის მუშაკებმა და ისიც უსურსათ - სანოვგოთ?

სთქვან, რომ არც ერთი ზემოხსენებული მოვლენა მათ არ უკვირთ, თუ ეს ასეა, მაშინ ჩვენ ვამბობთ, რომ ჩვენ თითონ გვიკვირს!

ჩვენ გვიკვირს, რატომ არ მოხერხდა საქმის ისე მოგვარება, რომ შრომი ს ნაყოფიერება შეუჩერებლათ წავიდეს წინ, თვითლირებულუბა შიშირდეს, შრომის დაცვის საკითხები მოწესრიგდეს და საერთოდ გატარდეს რაციონალიზაცია?

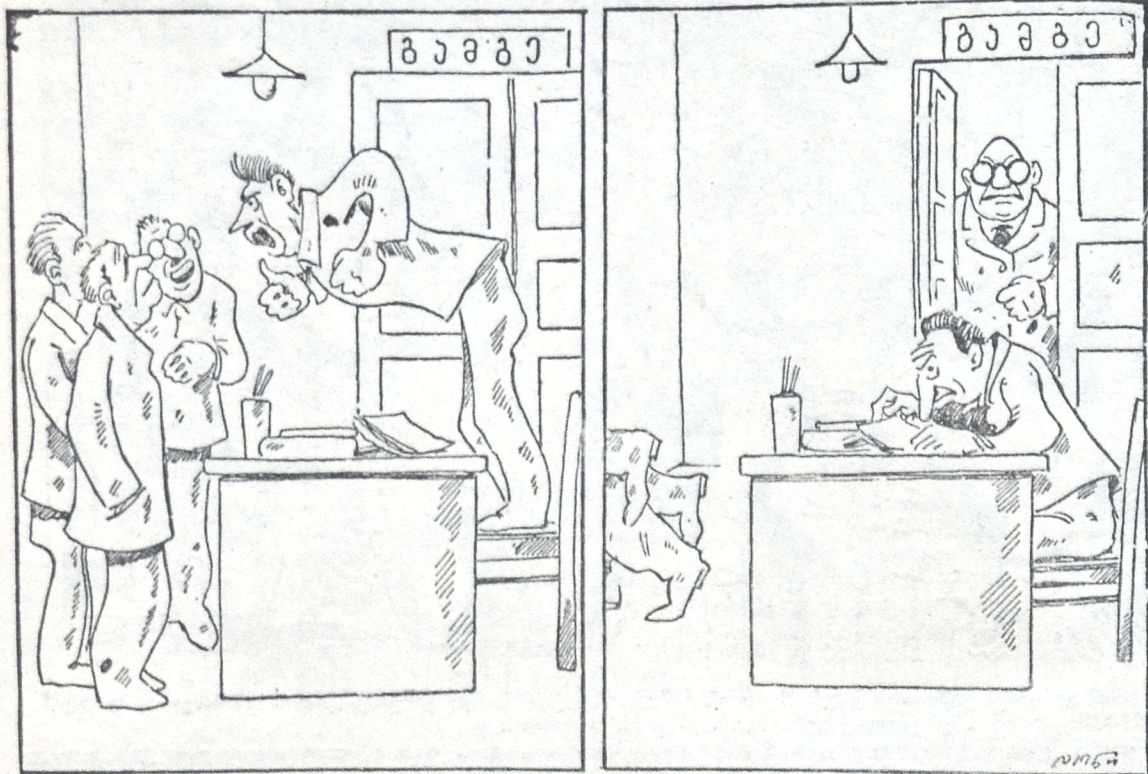
ეს საკითხები აბარია ტრესტს და მის მუშაკებს, სხვა ხომ არაფერი? რაც შეეხება საკითხებს საერთაშორისო რეგულიაციის შესახებ, ამაზე ზრუნავენ სათანადო დაწესებულებები, ხოლო ჩვენმა ტრესტმა იმდენი უნდა მოახერხოს, რომ ქიათურის სამრეწველო რაიონი სრულიად გააჯანსაღოს.

უკვირს და უკვირს ტრესტს...

თუ არ უკვირს, ჩვენ გვიკვირს. გვიკვირს სწორედ, რომ არ არის საქმოდ გამოაინებული ქიათურის მუშათა შრომითი ენტუზიაზმი.

მელითონე.

გამგის კარების წინ

— საჭვევსოდ უნდა გავაცხადო, რომ ჩვენი გამგე უხეშია, მავნებელი და ბიუროკრატი.

— სსსუუუ!.. გამგე მოღისი გამგე!..

ღლონტის ცხენის საიდუმლოება

ოზღრგეთში ჩავედი.

— ორი ჭითანი გავტეხე ეი, ეი— ასეთი ღიღინით შემომხვდა ცხენზე მჯდომი მგზავრი. მივესალმე. სატყუო მუშკომისკენ გზა გამოვიკითხე.

— ალბად, აკაკი ჯინჭარაძეს ეძებთ ამხანაგო,— ხელად მომიგო.

— რად გინდა მისი ნახვა. ცხენი, რომელიც შენ ასე მოგიწონა, გაიბზობს თვალეზით. დიდი მესაიდუმლე ცხენია. ცუდი რომ იყოს ტარასი ღლონტი სახლში არც კი გააჩერებდა. ჯინჭარაძე, ამხანაგო, მუშკომის თავმჯდომარეა. ამ ცხენმა მას 250 მანეთი გააიბასქნებია.

— როგორ?

— ჰმ, კაცს თუ კომბინატორობის ნიჭი აქვს, ცხენს კი არა ძალღსაც კი ვამეიყენებს. ჯინჭარაძეს შემოაკლდა ფული. როგორ ცუდათაა ჩვენი ქვეყანა მოწყობილი, კაცს

ფული გინდოდეს, არ ჰჭინდეს და დაზღვევ სალაროში კი ჩერვონცები „ღესტობით“ ეწყოს? ის რა კაცია, ვინც ვერ გამოასწორებს ამ „უკანონობას“. აბა რის თავმჯდომარე ვარ, ამას თუ არ მივხედვ— მოიფიქრა ჯინჭარაძემ. გაახსენდა თავის რამდენიმე ხნის მკვდარი ცხენი. გაახსენდა ისიც, რომ მას ის დაზღვეული არ ყავდა. ეცა ტარასი ღლონტის ცხენს. დააზღვევა თავის სახელზე. გავიდა ხანი და დაზღვევ სალაროში წარადგინა ცნობა, რომ მას „დაზღვეული“ ცხენი მოუკვდა.

— მერე?

მერე და ამხანაგო, ჩვენმა ჯინჭარაძემ 250 მანეთი გამოიტანა დაზღვევ სალაროდან. ტარასი ღლონტის ცხენს თვალეზში აკოცა და ფულები ჯიბეში ჩაიდვა. ასე გამოასწორა მან „უკანონობა“.

ტყვეს როგორ იცავს?

— გაიბზობთ. სატყუოს სახელზე გამოიტანა მასალა და აიშენა სასიმილი. სატყუო მასალას გამოყოფა თავისთვის ასი ნაჭერი მასალა. გაუგეს და ჩამოართვეს.

მიბასუსი მგზავრმა „სინათლის სარკემ“.

— ნუ თუ, ეს მართალია?

— მართალი რომ არ იყოს, ენა კი არ მექავეება ამხანაგო, მე გთხოვ ტარატაროზს გადასცე ჩემი ეს ნაამბობი, რომ ჯინჭარაძეს ჭინჭარით აუწყვას გავა და გამოუტყვალოს ჰავა, თორემ მუშკომის საქმე ცუდათ წავა— მთხოვა მან. მეც ასე მოვიქცეო, რომ არ მომხდარიყო მუშკომში „პანია“.

დედანთან სწორია:

ივანია.

ჩვენი მსუბუქი კავალერიის თავდასხმა მუშათა კომპარატივივით

იერიშები გრძელდება. — გაგრძელება შემდეგ ნომერში

კითხვა

ამ სურათზე დახატულია მუსკოვის აპარატში მომუშავე ბიუროკრატ მანუშკინი „საეცი“ და ის გვერდით მისივე პატარა ვაჟიშვილი. რა განსხვავებაა მამის და შვილს შორის?

პასუხი

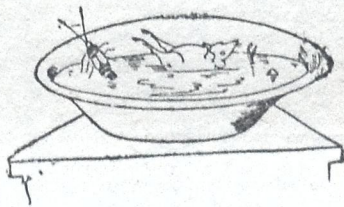
განსხვავება? მია... დიდი განსხვავებაა. აქ დახატული ბავშვი ჯერ კიდევ ლალი და უზრუნველია. მის ჩვილ სახეზე ჯერ კიდევ უმანკოება და სიფაქიზე არის აღბეჭდილი. მისი სინდისი წმინდაა. უკვე ორი წელიწადია, რაც იგი ქვეყანას მოვივლინა და ჯერ კიდევ არც ერთი კაპიკი მიხავლეთი აღიურები ანუ „კამანდაროვონი“ არ აქვს მიღებული. მას ჯერ არც ერთი უალბი თამასუკი არ შეუდგენია, არც ერთ სალაროდან არ ქონია შეიხივივა ფულის „ფიცოცების“. მან ჯერ კიდევ არ იცის თუ რას ქვია პროტექცია, რა არის პირველ მოთხოვნის ხაგნები, რას ქვია დეფიციტის ხაქონელი, რო-

გორ შეიძლება მისი გადაძალა და მისით საკუთარ თავის და ნაცნობ-მეგობრებ-ნათესავ-მოკეთების მომარგება.

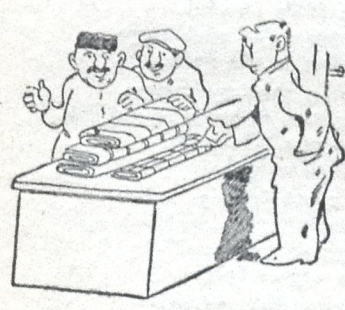
— განსხვავება?
— განსხვავებაც იგივეა: წამოიზრდება თუ არა, თუ კი დრო იქნება, მოეწყობა თავის „პაპასს“ დახმარებით სადმე რომელიმე საბჭოთა-სამეურნეო დაწესებულებაში, გაბედავს შტაბს, გაეარცვას ს. ს. ს. მოვივლინებს სხვადასხვა მივლინებს, შეადგენს ყალბ თამასუკებს, მოიგონებს სხვადასხვა მივლინებს, გააცოცებს ფულებს სალაროდან, აქეფებს „ტურფა ქმნილებებს“, ანუ „ბანოვანებს“, მოაწყობს-მოაკვარაქინებს თფილ ადგილებზე თავისიანებს და მოამარაგებს თავის მამიდებს, დეოდებს, ცოლიდებს, ცოლიმებს, ქვითებს, ბიძებს, ნათლიებს, ნათლულებს და ერთი სიტყვით ყველა თავის ნაცნობ-მეგობარ-მოკეთებს. პირდაპირ მამის „კაპიოა“, შენ ნუ მომიკვდები!

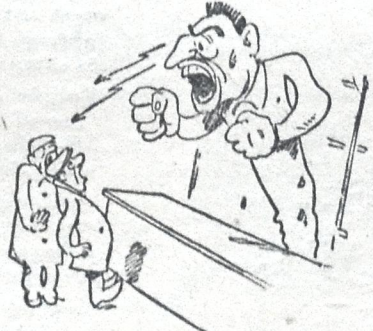
აქ ბევრია საქონელი პირველ მოთხოვნის, მაგრამ არა მუშათათვის-„მშვენიერი ქმნილების“, დუბი, კოტიკ-ლორიგანი, პუდრი, „ადეკალონი“, ვიტრინას, რომ გადახედვად გეგონება სალონი.

სამარეულოს ზოგიერთს თუნდ კალმით ასწერ განაო? შიგ კია-ღუა ნავარდობს, მსუქანი ტარაკანო. საქმელში ყრია „დესერტო“ ხარა-ხურები რაც არი: ლურსმანი, შუბის ნაქერი, ფიჩი, ბეწვი და ბაწარი.

ეს ნოქარი რა გგონიათ? კი არ არის ლარარი მუსკოპიდან ფართალს ჩუშად მოცოცებს ვაჭარი. როცა კითხავთ—გიახსუბეთ: „აღარ დარჩა ფართალი“, რომ არ დარჩა ჩვენც ვუყურებთ:— პახსხია მართალი.

ეს ნოქაიო გართულია, ბანოვანებს უთვალთვალდებს და მობხან ნერონივით უბოიადებს მუშტარს თვლებს. ხან ბრიალსაც არ გაქმარებს, წამოუვლის ბრაზი, ხედა— გამარჯობა შენ რომ უთხრა, გიპახსუბებს: „შენი დედა“!

აშენდეს ჩენი მუსკოპის, დაბლი, კარი და დარაბა ზოგ სურსათს იძენ ადვილად, არ უნდა დავიღარაბა. მხოლოდ ერთს ვიტყვი საყვედურს, აბა რახა ჰგავს მამია? ქალაღი მომცეს გირვანქა, ყველი შიგ იცი გრამია.

საბჭოთაო

პაროდები

პოეტის ყეფა

გ. ლეონიძე.
შიშნაღური სიმღერები

მოზღოვში ვნახე მთვარე
ყიჩაღურ ცხენის ნალით,
ლეჩხებდა დავიღვარე,
ვით მორცხვი პატარძალი
რომ გამოეცურე თერგი
ქერა შალიბის ხლებით,
საიათნოვას ქერქი
შშვენიოდა ხელუბლები.
დონის ქალების რხევა
შგავდა ოპერის ბალეტს,
იქებები გარს მეხვევა
თუმცა არ ვგავარ ჰამლეტს.

—:—
აღ. აბაშელი.

პაპაჩემს ყავდა შვილი
ის იყო ჩემი მამა,
თუმც იყო ღვთის მორჩილი,
მან პური იერ მთსქამა.
პაპა სტიროდა ცრემლით,
ქრთამს პირდებოდა ღმერთსა,
თუ გადღორჩინდა იმას,
ძეს, პირშოს, ერთად-ერთსა.
მოუყვდა პაპას შვილი
მოუყვდა... ოი წვირო,
დაკლა ორმოცზე, წყვილი
ცხაარი და წოის მოხვეერი.
დულელში იწვევდა ყველას,
ფიცხობდა როგორც ლომი.
და გაუმართა ღმერთებს
მოულოდნელი ომი.

სეზმან ერთაწმინდელი.

პარად ალლი

ენის ბასატბნი

სმენაა!

მოვდივარ სეზმან!

შენ, ეი! თამადავ, ამაყო ერთაწმინდელი! —
უამაყესო სეზმან, ურჩი, გიწვევ, ო, ხმალში..
აგერ, არენად მდებარე, მოსჩანს წინ მდელი, —
მარა... ჰა? რაო? საეკვოა სვლა შებმად, ჰმ, ალში?!
ნუ თუ, ასეა, გეშინია შენივე, ვხედავ... —
სადაა ქენება შენი, ანცი ქართული?!
— ხა! ხა! ხა!.. ო, ეშაფოტი?... ურბი, ვერ ბედავ? —
იყავ მსოფლიოში ზე ამართული.
მე კი, მეგონა... შენს თვალუბში ვენება ალესილა? —
მიქარვა საუკუნეთა შენება ყალბად!
ოპ ვიგრძენ, ელაშ სარკეში, გამაწან სილა?..
გზაჯრავედინზე შეეხედებით ჩვენ, კიდევ, ალბად.
ლედანთან სწორაა.

კ. ნადირაძე.
ოპროს დღეები.

ოქროს დღეები გაჭრა
ვატარებ რკინის აბჯარს,
წლებმა გულს ბრწყალი გამკრა
თუმცა არ ვგავარ ლაჩარს.
ველარ მოგახებ თემა
თუმცა მალეღვებს რკინა,
ასე დამსაჯა ბედმა
სიბერემ გამოზბინა.
ტყემლის ყუვილებს ვარხვე
მიგტირი ოქროს დღეებს,
გულს ცუხლის ალში ვახვევ
ვეტრფი ქოთორა ტყეებს.

—:—

პ. სამსონიძე. მოხკოვი.
უში დამიგდით ბიჭებო!

მე კი გველივით
ლექს წელს მოუთრევე,
თუ ვერ გიამბნთ, ეს მოთხრობა,
როგორც წესია,
სმენა!
საჯაროთ!
უპირველესად გაგიგიათ
არის ქალაქი
დიდი, მცირე,
ფართო, ვიწრო,
ამას ალბად,
ყველა მისვდება,
რადგან. მზის სხივების
ქარავენა
ვეტირგვინება.

ო, რა რიგად მტკივა
მე საბრალოს ყეფა.
სადაც ჭურში ვზივარ
და განვაგრძობ ყეფას.
დილა მოდის, დილა,
და დამდება დამე:
ვორუ-დილა-დილა...
ტურფავ, ტრფობა მამე;
ო, რა რიგად მინდა
ფავადე მალალ მოსანს;
ვვალი დაიბინდა,
მოდის სევდა ქოსა,
ლიქსიბ ვაახობ ისე,
ვით ბებია მკადებს.
რა კარგია მუისვე
ჩემს ლიქს ხალხს სქამდეს?
ო, რა რიგად მინდა
დიდი კაცი გავხდე;
გვირგვინი დავიღვა,
და ღრუბლიბში ავხტე.
ტვინი ისე მტკივა,
და ცხელი მაქვს ყეფა,
რა კარგია სოფლად
ღამით ძაღლის ყეფა.

გიკოსბა.

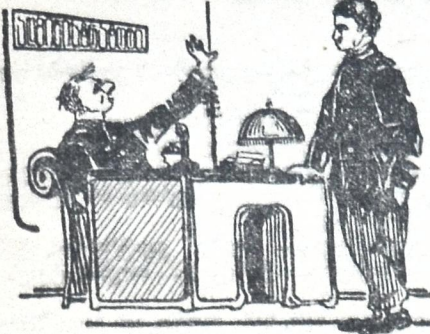
ასოთ-აგნუომის რივილი

მუდამ ვამბობდი და ეხლაც ვიტყვი,
და კვლავაც ვიტყვი—პირში ვარ მთხორობი,
ზოგი ავტორი არის გულცივი,
არ ებრალებს ასოთ-ამწყობი.
აბა რა არის ერთი მითხარი
ბატის ნავალს შგავს მათი ნაწერი,
ვერას გაარჩევ პწკარიდან-პწკარით,
არეულობა სულ ყველაფერი.
თავის ადგილას მძიმე არ არის,
წერტილს ნუ იტყვი, არ არის სულა,
აბა აზვაციის თქმაც კი არა ღირს,
პწკარები პწკარზე გადახლართულა.
მათ არ სცოდნიათ, როგორც მე ვატყობ,
რა წესი არის სტამბაში ეხლა,
(სოც.-შეჯიბრებით ჩქარა რომ ვაწუობთ,
გასწორების დროს მოგვივა შეხლა).
ზოგი ასრულებს სიტყვებს „ღონ“-ებით,
და ზოგიც კიდევ ათაფებს „თან“-ზე,
კორექტორი კი თავისი ნებით
ორიგინალებს გადასდებს განზე.
აქ მეტრანაპაეც ცხარობს ხმამაღლა,
უნდა გვერდები რომ შეკრას ჩქარა,
რადგან მანქანა უცდის მას დაბლა
და მემანქანე ძველი ჭალარა.
დავბერდი კაცი სტამბაში შრომით
ახოს ახოზე რომ ვაწუობ მწკრივად.
კიდევ კაი ხანს ვიშრომებ შგონი
თუ თქვენ ნაშრომებს დასწერთ მარტივად.
შინაშრი

ახალგაზრდა მხატვართა გვერდი

რიონის რაიონის

ნახ. ლომიძის, ქუთაისი

— უბედურად დადიანო...
— მუშა ჯიშში...
— აღმინისტრატორი: — რას ამბობს ის ხომ მუშაობს?!

ქოქავიბაბოვი

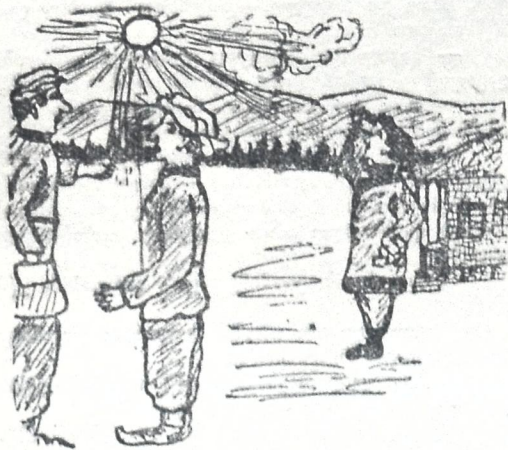
ნახ. მამაცანოვის.

— უბედულად ქალი უნდა ვიყოთ, რომ ყურადღება მოგვამოცინონ?!
— რას იზამს ჩვენც ასეთ მუშაობაში წავიდეთ, სადაც ნორბერბა ქალები არიან.

მზის საათი

ნახ. აბზინანინის, პატ.-ჯიხაში

— ნეტავი ეს ჩვენი მასწავლებელი რას მიჩერებია მზეს?
— საათი არა აქვს და სამაქალინო დროსმით ვებულობს.

საგანგებოდ

ნახ. შიმშილის, ტფილისი

სტუდენტი: — თუ ძმა ხარ, შენებურადკარგად გამოარსე! პარიკმანსარი: — სწორედ თქვენთვის მაქვს ხერხისებური მორშივე იღებს წვერს, რომ ისევ არ ამოვი დეს.

ორი „წმინდანი“

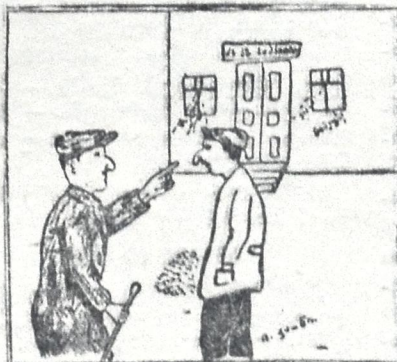
ნახ. დოლბაიასი, ფოთი.

მფინსკოკოვი: — ვის აბრალებს ქურდო ხას, შე ქურდო შენა?!
დოქანოვი: — გირჩევნია ვაჩუბდე, თორემ რაც ერთად გვიქურდია, ყოველივეს ვიტყვი.

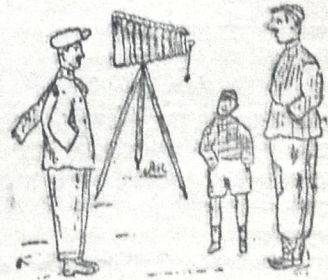
ნახ. ი. კახიანი, ტფილისი.

სენაკის რაიონის სამკითხველოში

— ხადაღ სიმღერა იხმის. აღბათ სეითოს სამიკიტნოშია.
— არა, აგერ არის რე. გზის სამკითხველოში.

ნახ. ლ. ასმატაშვილის, ტფილისი. სიმკირა

— რაადენად გადაშიღებ?
— თრ მანეთად.
— ჩემს შეილს?
— იმასაც თრ მანეთად.
— ვა, როგორაა შენი საქმე! შე ამოდენა ცივი ვარ, თრ მანეთად მთლებ, — ჩემს შეილი კი ექვსი წლიხაც არ არის, და იმისი გადაღება თრ მანეთი? რკინის გზაზე საბაე-შო ბილეთი ნახეგარა დირს!

დათვალიერება

(სუსა)

რკ. გზის სადგურში მორიგეს ჩამოსძინებოდა. ისე ღრმად ეძინა, რომ ვერ გააღვიძა ტელეფონის რეკამ (ნატანები იძახოდა).

— მეგობარო, გაიღვიძე! — ზრდილობიანად ვუთხარი მას და ხელი მხარზე დავადე.

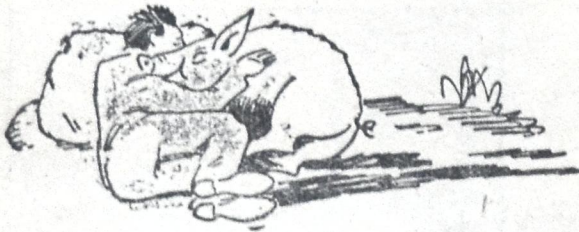
— ვინ არის შენი მეგობარი! მე ძველი გვარდიელი ვარ. ვაი დედასა! წახდა დრო, თვარა ახლა მე კაპიტანი და პოლკოვნიკი ვიქნებოდი მენშევიკების გვარდიაში!

— თქვენი გვარი?

— დაიკარგე აქედან! — და მეც აღარ გავძალეხულვარ, რადგან ისედაც გავიგე მისი ვინაობა: ვალიკო შლენტი.

აქედან ბაზარში გავედი.

დავინახე: ვიღაც ცოლი ტალახში იყო გაშლართული. როცა ახლოს ჩავუარე, ვიციანი ჩვენი არტუშ სარაჯევი კინო-მეჭანიკი. დამთვრალა და, ჩვეულებისამებრ, დასძინებია ქუჩაში.

მოსიყვარულე ცოლ-ქმარივით ეძინა ერთად მასა და ლორს.

განეგრძე გზა.

შევედი გლეხკომის საყასბოზე.

შევედი და გამიკვირდა — მოსამსახურებელ შიგ ყოფილი ვაჭრები ის. გოგუაძე და ბ. ბილიხოძე დავინახე.

(ეხლა კი მივხვდი, რატომ საყვედურობს გლეხობა გლეხკომის საყასბოზე).

აქედან პირდაპირ მუშკოპში შევედი.

— სალამი ვანო! — მივესალმე ნოქარს.

— უწევროდ არ შეიძლება! — მიპასუხა მოკლეად.

— როგორ, კაცო? სალამი უწევროდ არ შეიძლება?

პა, საწევრო წიგნაკი!

— ჰო, გაგიმარჯოს... სხვაზე ვფიქრობდი, წინედ რომ საკუთარი სავაჭრომ ქონდა და ხალხს ტყავს ვაძრობდი.

— აბა, თუ კაცი ხარ, სამი მეტრო აის ჩიოი მომეცი.

— ის ჩიოი კოლექტივისაა.. ვაჭირვეს საქმე ამ ყაზახებმა კოლექტივებმა თუ რაღაც ორნობა!

— მაშ ის მიტყალი ცოტა მაინც მომეციოთ.

— ის მე მჭირია!

— მეც მჭირია.

— ბევრ სალაპარაკოთ არა მცალია. თუ არ მოგწონვარ, წადი და მიჩილე! — დაცინვით მითხრა და ზურგი შემომამქცია.

— წავალ და მართლაც ვუჩივლებ გამგებოში! — გავიფიქრე გლმოსულმა; მაგრამ ამხანაგმა დამამშვიდა:

— თავი გაანებე, კაცო. ჩივილზე ყური შეჩვეული აქვთ. მაინც არაფერს ეუბნება არავინ.

სწორედ ამ ლაპარაკში ვიყავით, რომ მუშკოპის ღვინის სარდაფში დავინახე — გამგე მელიტონ (ყოფილი მიკიტანი, ვანოს ძმა) ღვინოში წყალს ურევდა და ღვინოთ ფიქრობდა: ამით ზედმეტ გასამარჯულოს მივიღებო.

აქ ვეღარ მოვითმინე და პირდაპირ „ეპოსკენ“ გავსწიე.

შევედი თუ არა ეპოში, მოლარედ დავინახე ყოფილი მღვდელი ქრისტეფორე.

— მთლად დამნაყსავს თუ ჩქარა არ წავედი! — გავიფიქრე და მაზინვე უკან გამომვბრუნდი.

„უკმეხი“.

მ რ ი ა მ ბ ა მ ი (მ უ თ ა ი ს ი)

აზნაპი პირველი

ქუთათურ გამფლანგველებს შორის პირველობა ერგო საბაზრო კომიტეტს. თუ უფრო დიდ ორგანიზაციებს წლობით ვერ მოუხერხებიათ თუნდაც ასეული მანეთების გაფლანგვა, საბაზრო კომიტეტმა სულ რაღაც 9 თვის განმავლობაში გაფლანგვის ნაყოფიერება ასწია 16.000 მანეთამდე.

უმადურმა მუშგლეხინმა ასეთი „დიდი მიღწევა“ ჩაუთვალა კომიტეტის შემადგენლობას ბოროტად და 7 კაცი მოხსნა სასამხურიდან პასუხისგებაში მიცემით. საბაზრო კომიტეტის თავმჯდომარის სილოვან ლაჭყვიას „სწორი გამოკვლევით“ მას უნდა ჩაეთვალოს მხოლოდ დე-

ფექტით არა სწორი განაწილება გაფლანგული თანხისა თანამშრომლებს შორის: მაგ., თვითონ ლაჭყვიამ გაფლანგა 6.000 მანეთი, მის მოადგილე თავხელიძემ კი — 800 მანეთი, აწმუნებულმა მესხმა — 700 და ბუჭხალტერ მღებროვმა — 600 მანეთი. ასე მიღის სხვა დებალ თანამშრომლებზედაც.

იქნებ პროკურატურა მაინც ჩაერიოს მათ შინაურ საქმეში.

აზნაპი მორაბი

„საქარბამბას“ ჰყავდა რწმუნებულნი ახმედოვი, რომელმაც 1925 წელს „გაიმასქა“ 16.500 მანეთი.

„საქარბამბის“ სწორი მოსაზრებით, პროლეტარულ სასამართლოს არ უნდა მიესაჯა ახმედოვისათვის 10 წლის პატიპრობა სასტიკი იზო-

ლიაციით, ვინაიდან ახმედოვი სოციალური წარმოშობით არაპროლეტარი, არამედ ყოფილი მექარხნეა, და, რასაკვირველია, მას თავისი თვითური ჯამაგირის 200 მანეთს ზევით უნდა გაეფლანგა 16.500 მანეთი.

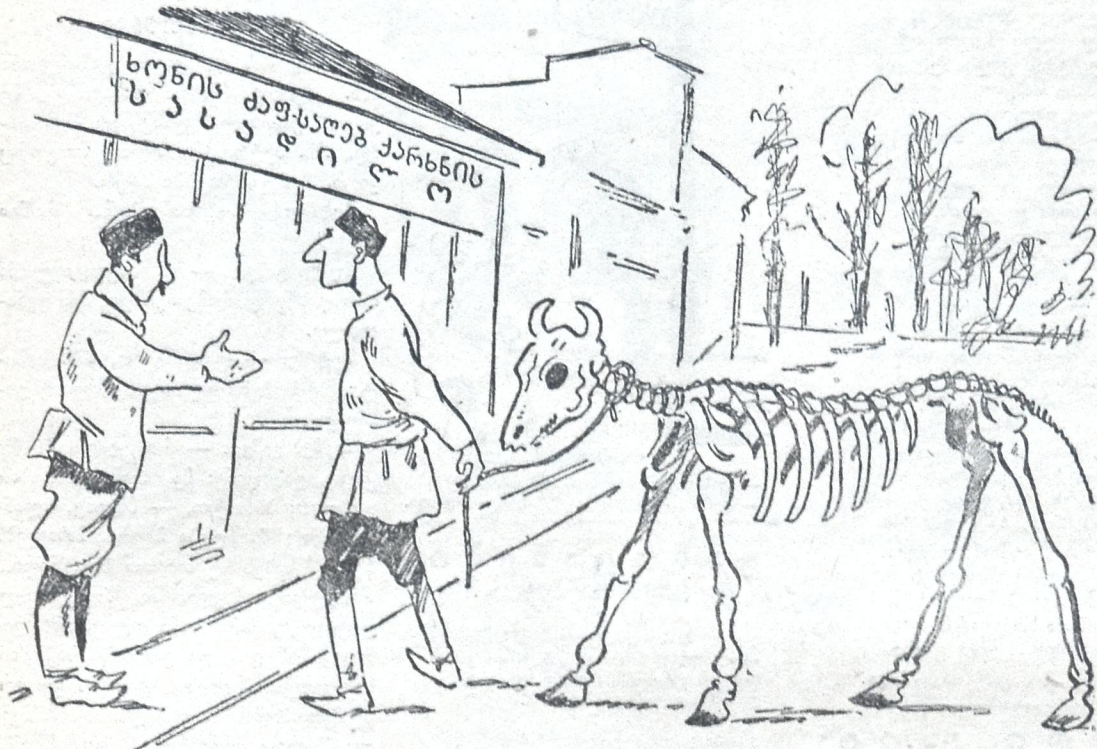
იკავს რა „საქარბამბა“ თავის წინა მოსაზრებას, დღესაც ვერ ურიგდება ახმედოვის „უღანაშაულოდ დასჯას“ და რაღაც გამოურკვეველი სასწაულოთ ახმედოვი მიავლინა ყარაიაზში ბაშის მიმღებათ.

ტარტაროზი ცნობილი მათემატიკია და უსათუოდ გამოიანგარიშებს: 1925 წლიდან დღემდე გავიდა თუ არა 10 წელი.

ახმედოვის „პრინციპალური“ შეხედულებით, „საქარბამბას“ სწორი ხაზი აუღია.

ხლისტი.

გემრიელი ლუკმა

— საღ მივაქვს, კაცო, ეს ძროხის ჩონჩხი?

— აგერ მიმაქვს ქაფ-საღებ ქარხნის სასადილოში... პორცი სხვაგან გავყიდე და ძვლები აქ მინდა გავასაღო.

ეხსენის ქორწილი (ძირულისათვის)

ეხსენიმ ქორწილი გადხადა და ატყეა ძმა-ბიჭები, პარტიული ბევრი ჰყავდა, თავმჯდომარე კიდევ სხვები. ციბრუტივით ტრიალებდა, მასპინძელი მზიარული, მაგიდაზე უხვად ჰქონდა შემწვარი და მოხრაცული. გაიმართა ჩვიფობა, სჭექეს მრავალ ეამიერი, ჩაის ჭიჭებს ყანწი მოყვა და შეიქნა სმა ძლიერი.

ბარბაქაძე ადგა და სთქვა: ძმებო, მამ საღ გავგონილა— ქორწილში თუ ტამბაჩების სროლა მაინც არყოფილა?! უყროშიძემ უპასუხა:

მართალს ამბობ და არ სცდები „კამპანიევ არ შეშინდეთ“, მოვხდინეს სროლის ცდები. შეზარბოშდენ, აქ სტუმრებმა პარტო ესეც არ იკმარეს, მდივნიშვილი სუფრის თავზე ვადმოხტა და დაუარა. მასპინძელმა ტაში დაკრა, წრე გაძალეთ და განიო, მთვრალია და პასუხს მოგვთხოვს ეს პარტიის მდივანო. შეხეთ ერთი, როგორ უვლის, დგება ფეხის ცერზიდაო, კარგათ შეენის გალიფე და, მაუზერი წვლზედაო.

ძირულები თაღა.

ვინ არის? პარკაღისათვის

ყოველდღიური დღეობით, ღიბით უღაუღავებდა სახის ელფერი. აფრქვედა პანგებს ტბილი ღიღინით: „ჩეხა ვართ ელა თქვენი მეფეხი“.

—
ოცდა ერთ წელში დაეცა ელდა... გამოიცვალა ტყავი გველმა და სოფელს კრებინთვის გამოსულს ელად თავს აჩვენებდა იგი ბელადაო. და იყო კიბევა მოულოდებელი: „იგი ვინ იყო? მისთვის რა ვიყოთ?“ გამოაქვინეს მლიჩენელი გველი წლობით აღსაესტ ბატკნის ტყავიდან. ლოდინს გულის-თქმა ევლარ ყოფიდა ისწავლა თუმცა თოფის ხმარებაც,— ნაგრაჲ ცდა იყო უნაყოფო და ვით ცოცხალმკვდარაო გაფართხალბდა.

—
დაიწყო შემდეგ პარტიულ კაცის ფარსეველმა სასიძოთ მენბა.— მაგრამ სასიძო კულაკურ განხითო უჯრედმა სწრაფად გამოაძევა. შილიც მოადგა უცბად კარებზე სასწავლებლიდან პანლურ ნაკრავი. იზაენი იდგა იმის მხარეზე... აწიოდ სცილობს რომ გაზღეს კრავი.

ქორილდი.

25 თებერვალს გავრვა

„ტარტაროზი“-ს სპეციალური ნომერი

საპარტოელთს გასაგებთეგაზე

სახსერე

სახსერეში ვინ არ იცნობს მასწავლებელ ბრეგვაძეს, ერთხელ წელი მოუთირის მას გლეხების კრებაზე. ენუჭა მისი სახელი ცნობილი ინტრიგანია, ლოთი-მფოთი და მოკრივე, ხან კიდევ ენატანია. სიმულაბტი, ორგული საქმისა ამის ყოველის, ახალგაზრდობა იმისგან ნუ თუ სიკეთეს მოვიღის. გაღეშობს მოაგონებდა სადაც ლამაზი ქალია, თავის ვართობა სჭირია რადგან დღეს მაგარად დალია. ერთი ასეთი ოთხი მან მოახდინა სკოლაში, მასწავლებლო ქალს ეწვია კაცის ლოვინად წოლაში. უბრალოდ კარგისა მიხტომა ანა რას ქვია, ქუჭრუტანა... რომ შეძერეს, სურს ვით წარუწონა თავგია. მაგრამ ენუჭას ამოხიჯეს მაგარი-მაგარი პანლორი და საჭიროა ბრეგვაძეს, რომ აუწიონ კვლავ ყური.

პიკა.

„დიდი კაცი“

ალმასკომში

სულ მანქანაზე ტირილი, სულ ტრეფიკონზე ცილობა. რა ხათაბალა ყოფილა საეაქრო განყოფილება.

ოთხი თვე არის, რომ გამგეს უშრება საწყალს სისხლია; მიგან პრეზიდენტს და მდივანს ოცი მიმართავთ მისილია:

„გთხოვთ შეგვიკეთოთ ელსმენი, გთხოვთ მოგვეცეთ ერთი მანქანა, და ელექტრონის სინათლე, რომ ვიხეშაოთ აქანა“.

მაგრამ ვერ გასჭრა ვერც წერამ, ვერც კიბებზე სირბილობა, ტელეფონიც და მანქანაც შთანთქა რაღაცა სიკვდილმა.

ბოლოს გავიგეთ მიზეზი, საქმე სხვაგვარად ვეჭობია: თურმე გამწერალი ყოფილა დაბალი ტანის შონია.

რას იხამ—კომენდანტია, საწყობი იმის ხელშია, ამიტომ ვინც მას არ მოსწონს, სულ ყველას უჭირს ყელშია.

ოთხი თვე მანქანის ძებნა და ტელეფონზე ცილობა, რა ხათაბალა ყოფილა საეაქრო განყოფილება?!

სანა.

ქუჩაში

— რას გაქრებულხარ იდეალისა აქ?
— ვერა ხედე ვარჯე...? შირი გაქრედი.

გამოცანები

(ამალმზა, ბურია)

1. ერთად მსახურებს, ცოლი და ჰბარი, მდიდრულად მორთებს სახლი და კარის; ორივეს უყვარს ბლომად ქანჭარი, დასაშვებია საქმე ამგვარი...
2.

ერთმა გაჰყიდა ღღღასა ხარი, ფასად აიღო ასი ქანჭარი, დაშლევმე სალაროს კი წარუდგინა, თითქოს დაემტკნა და ნახა მყვდარი. გამოსაცხობად ძნელი არ არის მისი სახელი და მისი გვარა, რომ პასუხსაგებ ალაგზე იყოს, შესაფერია ან შესადარი?
ქვიშნარედი.

აბას-აბასის ქუჩაზე სახლი ნოპერი შეიღია, კომენდანტია შონია საქმე ფეხებზე ჰკილია. ტერ-გეორდინი შულოლი გაბეგობაში შალღამა, რადგან დაადნო მის ქალთან ახლო დგომამ და აღეამა. შაეისიღლია ეს შლოდელი მას ქეისლიც მზარსა უმწვენებს, მმართელო სამეფულს სახლისას ნეტავ გზას თუ ვინმე უჩვენებს?
თან.

სინამდვილე ერთ სა-კბილოთ

(შიათურა)

მუშკობის გამგე: — გამარჯობა ამხ. პეტრე, რატომ დამივიწყე, შე კაცო? ერთხელ ჩვენსკენაც შემოიარე. ამხ. პეტრე, მართლა, როგორც ვიცი, შენ გაზეთებში სწერ.

პეტრე: —ჰო, ხანდახან... რაშია საქმე?

მუშკ. გამგე: — ეჰ, ბიჭო, თუ ძმა ხარ დასწერე, რაზე ჩემზედ შენ გენაცვალე.

პეტრე: — უკაცრავათ, ამხ. სიბიტო, მე მოსყიდული მუშკობი არ გახლავართ.

მუშკ. გამგე: — რას ჯავრობ, შე კაცო, ვამიგონე: მე ხომ ქებას არ გთხოვთ; პირიქით, — მაგინე, მლანღლე რაც შეიძლება ბევიო. მასალებს ჩემს შესახებ შე თითონ მოგაწვდი... ანა ყური დამიგდე, აი, მაგალითად, ყოველ კვირაში სამი დღე „კამანდიროვკაში“ ვარ და კაპიტოს საქმე არ ფამიკეთებია. კერძო ვაჭრებს ვაძლევ მუშკობიდან საქონელს. ზიდაშვილი მივიღე მოლარეთ გუშინწინ... ამაზე მეტი მასალა რაღა გინდა, შე კაი კაცო?!

პეტრე: — მეტრე და შენი თავის წინააღმდეგ ისეც შენ ილაშქრებ?! მაგ საქმისათვის შეიძლება ქეც დატუსალონ.

მუშკ. გამგე: — რას სულელობ, ბიჭო, მე პრაქტიკიდან გეუბნები, თვარა რაეა, მე ჩემი თავის მტერი ვარ თუ? პირველათ: ბიბლიოთეკის გამგე ვიყავი. გამსწერეს გაზეთში — სამკითხველო მუდამ დაკეტილია... აიღეს და ალმასკომში მდინათ გადამიყვანეს; ვილაკამ გამსწერა — გლეხებს ცუდათ გაყრობაო, ქრთამებს იღებსო. აიღეს და მოლარეთ გადამიყვანეს. იქ ცოტა გავდინგვა მომივიდა. მუშკობებს არც ეს გამოეპარა, გამჭიმეს გაზეთში. აიღეს და გაჯავრებულ გოლზე მუშკობის გამგეთ გადამიყვანეს.

ესლა, კაცო, მიშველე რამე. იწებ უფრო კარგ სამსახურში გადამიყვანონ. დამწერე გაზეთში, შენ გენაცვალოს სიბიტოს თავი!

პეტრე: — ჰჰჰ!

შაკო.

„სადარჯოზი“ ხოხი

— რა გინდა, კაცო, აქ? აქ ხომ სადარჯო არ არის?
 — რატომაც არა! ვუღაცა აჯამა — ვგვა ვინემო საშიაბოში
 დავაბაბოშოს.

გამოცანა (საჯივასოხათვის)

თემგლეტკომში მსახურობდა წოდებული თავმჯდომარედ, და მისული მასთან გლეხი, — ითა ბეოჯეო გაუცო. კაცი იყო მეტად ფლიდი, გულმეგარი, როგორც კაცი, პარტიიგებში გეიპარა, მიითვისა სხვისი სტაჟი. როცა საქმე გამოჩინა, ჰოიბგრა იმან ფენი, არ ღინდო და ვლახა, თორბეტადე სოფლის გლეხი. აღარავინ არ ზოგავდა; მოსდიოდა ხშირად ბრაზი; ავად ჰყავდა სახლში მამა — კუბოს მისცა მან „ხაკიხი“. აღვილამდე მიღწეა განალახავ გლეხთა სიამ, და პასუხი ჯეროვანი ვასცა პარტეშენდ კომისიისა. „ტილა“.

პიულიშოს. შე კაი კაცო, ახალ-სენაკიდან ჩამოდი, გვინახულე და ამაზე უკეთესი ძღვენი ვერაფერი მოგვიტანე:

ვაი-უი, ვაი-უი
 ვახმა ხელი, ვახმა გული.
 არც მზურს კოცნა და არც ხევენა და არც რამე არ შოუფლი.

ალბად ძველი მასალებიც ამ გი-შისა იყო და იმიტომ ვერ ნახეთ „ტარტაროზში“ დაბეჭდილი.

ტიბიას. ეს წერილი არ გამოვედგა.

პრიპს (ხუფხა). არც ისე ცუდად ყოფილა „უბო“-ში განაწილების საქმე დაყენებული, როგორც თქვენ გგონიათ:

შადეული თუ მოვიდა,
 ჯერ ნოჭრები ინაწილებს.
 შემდეგ მიაქვს გამგეობას
 და იშათა ბოძაშეულებს.

ალბად, აპიტომ, და სწორედ ამიტომ მოხდა, რომ:

და ერთმანეთს თმებში ეცნენ
 სოფლი და პელაგია.
 ერთს დაეხა ჩითის კაბა,
 და შეორბს — პერანგია. (ეს კი-დევე არაფერია, ხოლო თქვენ არ ხე-ვდით აქ რითმისათვის პერანგს).

შარ-ნის (პერევისა, კიათურა). საკვირველია თქვენი წერილი კომპარტიის ნოქარ წერილის შესახებ, რომ ის:

სახლისკენა ეზიდება

შაქარსა და ფართალს.
 წონაშიაც ბლომად აკლებს,
 მართალს ვანზობთ, მართალს.

ჰო-და, ეს თქვენი წერილი საკვირველი იმით არის, რომ — თქვენ ნაცვლად იმისა, რომ, როგორც აღვილობრივ საზოგადოებრივ ორგანიზაციის ხელმძღვანელთ უზრადლება ბიგეკქათ ამისათვის მანდე სხვა შესაფერ ორგანობთან საკითხის დასმით, — თქვენ დამჯდახართ და ორ კაცს მთელი ღამის განმავლობაში გიწერიათ ლექსი, და ისიც ისეთი (უღი. მართალია, თქვენს ნოქარს უკეთესი ლექსი არ გკუთვნის, მაგრამ რა დაგიშავა ჩვენმა ჟურნალმა, რომელსაც სთხოვთ თქვენი ნაწარმოების დაბეჭდვას. მეტი უნარი და გამბედაობა გმართებთ აღვილობრივ მომუშაოებს.

გრ. ნასინარს (ზონი). სწერეთ მოკლით და გარკვევით. მილიციის შესახებ იხილეთ კარიკატურა მე-15 გვერდზე.

ხმრეპიის (აქვე). მოურიდებლად რომ გითხრათ პასუხი, ის ასეთი იქნება: არ ვარცა ეს თქვენი მასალა.

„შარულს“ (ქუთაისი). მოდიოდა ეს ლექსიც ფარულად შევიანხოთ. ქუთაისის მუშკოოპზე ისედაც ბევრი იწერება.

წიშნ-მელს (ქუთაისის ძაფხალები ქარხანა). კონსკის შესახებ ასეთ ლექსს გვწერთ:

ვაიხხენონ მათ ავესტო რიცხვით მგონი იცდა ხული, ზოგს ჩითს მერტხაც არ აძლევდენ.

ზოგს მიჰქონდათ ხული ფული. შე კაი კაცო, თუ თქვენი კიოსკი ჩითს ფუთობით პუილის, თქვენც ვეყიდათ მისგან ამ წერილისათვის ხახვეარი კოლ. მართლი და ერთი-მეათედი გრ. პილპილი.

სასადილოს შესახებ კი — სწერთ:

დღე და ღამე რომ უყურო,
 არვინ მოიღის შენთან არა,
 თუ გაღირსებს — მოგფიანებს,
 კერში არის ტარკანა.

კიდევ კარგი რომ ტარკანა ყოფი-ლა, თქვენს წერილში ვერც ეს ამო-ვბრინოთ.

ძორორას (ს. გორა-ბერეჟოუ-ლი, ჩოხატაური). თქონს ცნობას ვათავსებთ რადიოში. თუ ეს ქორი ვამოდევა, იცოდეთ არ შეგარჩენთ მეგ ქოროს.

პაქშალს. რადგან, როგორც თქვენ იწერებით, ეს წერილი უკანასკნელია და აწ აღარ შეგეაწუხებთ, სამაყარიოთ ვბეჭდავთ ამ ამონაწერს:

აწ აღარ ვარ, ძმაო,
 მე დამწერი ლექსის;
 უანაში მიფხმარებო,
 მამარქმს აღლქის.

აი, ის კი კარგი საქმეა. არ მოგიატყულოთ, კიდევ არ გამოვეგზავნოთ.

ს 345
1930

საქართველოს
საბჭოთა
ბიბლიოთეკა-მუზეუმი
№ 16
Акад. И. Скрипникова
Академия наук

კულაკის თავდასხმა

ძროხა (ფირს):— უნ რაღა მოგარგანიებო? უნაც ხომ ვირ დაგკლავს!
— ის ოხერი ისე გაბოროტებულია, რომ არც მე დამინდობს, ჩემს ხორცსაც უმსჯამს.

რედაქ.: სარ. კოლეგია; გაზ. „მუშას“ გამოცემა; საქ. პ.-ტრ. 5-თე სტამბა; მთავლ. № 1319.